

**Resum de la conferència
ELS MÉS BELLS NOMS DE DÉU EN EL
DIÀLEG ISLAMOCRISTIÀ**

Mons. Michael FITZGERALD

Dijous 31 de març de 2016

Els documents del *Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós* parlen de diversos tipus de diàleg: diàleg de la vida, diàleg de l'acció, diàleg del discurs i diàleg de l'experiència religiosa. Eus ací com s'hi descriu aquest darrer: «(un diàleg) en el qual les persones arrelades en les seves pròpies tradicions religioses comparteixen llurs riqueses espirituals, per exemple en relació a la pregària i a la contemplació, a la fe i a les vies de la recerca de Déu o de l'Absolut».

El llibre que presento s'escau dins d'aquesta categoria. Troba la seva justificació en el propòsit del P Jean-Mohammed Abdel Jalil, OFM: «És cert que una de les millors maneres de comprendre un poble és meditar els textos que aquest utilitza per a la pregària.» Segons Daniel Gimaret «un tret típicament característic de la religió islàmica... és el lloc eminent que hi ocupen els noms divins». Tradicionalment els Noms divins són un total de 99. Un *ḥadīth* anima a la recitació d'aquests noms:

A Déu pertanyen els 99 Noms, cent menys un, perquè Ell, l'Únic (al-witr – literalment « el senar») estima ser designat per aquests Noms enumerats un per un; aquell qui coneix els 99 Noms entrarà al paradís¹.

99, és evidentment 100 – 1. Resta el « Nom Suprem », un Nom amagat, el qual ens mostra que els Noms donats a Déu en un llenguatge humà mai no poden resseguir o exhaurir el misteri de Déu. Déu resta sempre « més gran », molt més enllà del que podem dir d'Ell. No ens és pas possible de prendre en consideració ara tots i cadascun dels 99 Noms. N'he seleccionat alguns, i els he agrupats en funció d'un pla de meditació.

1. El Creador que sosté la seva creació.
2. El Déu transcendent, és a dir, Déu en Ell mateix.
3. El Déu immanent, Déu-amb-nosaltres.
4. El Déu de l'amor i del perdó.
5. El Rei Tot-Poderós
6. El Déu que guia
7. El Déu generós
8. Déu, la nostra Pau

Aquesta tria està feta en funció d'un esquema preestablert, que és, a grans trets, el dels Exercicis Espirituals segons Sant Ignasi. En les reflexions proposades, hi ha cada vegada una presentació de textos alcorànics, seguida d'una àmplia utilització de la Bíblia, tant de la mà de l'Antic o del Primer Testament, com de la mà del Nou Testament. Amb l'esperança fixada en que posar en paral·lel aquests textos podrà arribar a tocar tant la intel·ligència com el cor.

Aquesta manera de procedir, o sia: inspirar-se en el textos d'una altra religió, és legítim? Permeteu-me de citar un text manllevat de la carta del Grup de Recerca Islamocristià (GRIC):

Musulmans i cristians, no pensem pas que la paraula divina que funda la nostra fe, cadascú per la seva part, sigui una possessió nostra exclusiva. La persona de Jesús i el testimoni de la fe dels Apòstols en el Nou Testament són les bases de la fe cristiana, però el fenomen històric de Jesús de Natzaret i el text dels escrits del Nou Testament són fets i documents accessibles per a tot home. L'Alcorà i la Tradició autèntica del Profeta són les bases de la fe musulmana, però el text de l'Alcorà i la vida de Muhammad b. Abdallah s'insereixen en la història general de la humanitat i formen part del seu patrimoni espiritual.

És per aquesta raó per la qual admetem, cadascú per la seva part, altres «lectures» que no siguin només la nostra.

¹ Text citat par L. GARDET, El², art. *al-Asmâ' al-Ḥusnâ*; vegeu també El² art. WITR.